

21 Νοεμβρίου 2020

# **Το καλύτερο δώρο!**

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)



Μια νύχτα του Δεκεμβρίου του 400 μ.χ. ο όσιος Ιερώνυμος άφησε το ασκητήριό του, που ήταν κοντά στο άγιο Σπήλαιο στη Βηθλεέμ και αποφάσισε να την περάσει ξάγρυπνος και προσευχόμενος μπροστά στην αγία Φάτνη.



Απόλυτη σιωπή επικρατούσε.

Ξαφνικά ακούστηκε να προφέρει το όνομά του μια γλυκιά φωνή:

-Ιερώνυμε!

Ξαφνιάστηκε ο Όσιος... Κοίταξε παραξενεμένος γύρω του... Τίποτε... Δεν υπήρχε κανείς.

-Ιερώνυμε! Ξανακούστηκε η φωνή...

Ναί! Ερχόταν από την αγία Φάτνη... και έκανε την καρδιά του να τρέμει συγκλονισμένη.

-Ιερώνυμε, τι δώρο θα μου κάνεις καθώς πλησιάζει η γιορτή μου;

Ήταν πράγματι η γλυκιά φωνή του Ιησού.

Ξέσπασε σε λυγμούς ο Άγιος:

-Ω Κύριε, το ξέρεις ότι για Σένα τα άφησα όλα. Δεν έχω τίποτε άλλο!

-Καί όμως, Ιερώνυμε, έχεις κάτι ακόμα που μπορείς και πρέπει να μου το προσφέρεις... Αυτό θα με ευχαριστήσει πιο πολύ από όλα τα άλλα, και αυτό θέλω...

Έπεσε σε συλλογή ο Όσιος... Πέρασαν λίγα λεπτά και μετά τόλμησε να ψελλίσει:

-Κύριε, δεν βρίσκω κάτι... Πες μου, τι θα μπορούσα ακόμη να Σου προσφέρω και δεν μπορώ να το σκεφτώ;

Η φωνή του Χριστού ξανακούστηκε:

-Ιερώνυμε, τις αμαρτίες σου θέλω. Δώσε μου τις αμαρτίες σου!

-Τις αμαρτίες μου; Τι να τις κάνεις, Κύριε, τις αμαρτίες μου;

-Θέλω τις αμαρτίες σου για να σου τις συγχωρήσω, αφού γι' αυτό ήρθα στον κόσμο, απάντησε ο Ιησούς και επικράτησε βαθιά σιωπή....